

[Starcke.]

ikke mente at skylde Danmarks Retsforbund noget Hensyn angaaende Forhandlingerne om disse Ting. Vi var ikke med i Samlingsregeringen, vi blev holdt udenfor, og derfor har vi ikke en saadan historisk Forpligtelse over for dette Lovforslag, men er i Stand til at se nøgternt, sagligt og ubundet derpaa.

Vi indrømmer fra vor Side, at saaledes som Forholdet har udviklet sig, vil det vistnok være til Skade for Danmarks Anseelse, hvis man vilde prøve at sabotere den Ordning, man har stillet i Udsigt. Jeg vil gerne understrege, at vi betragter Tilsagnet som forstaaeligt, men at vi mener, det har været letsindigt formet, og at der ikke har været taget de fornødne kloge Reservationer af statsmandsmæssig Karakter, som det havde været naturligt at tage. Hvad angaar de Forhandlingerne, som er foregaaet i det udenrigspolitiske Nævn, har vi af naturlige Aarsager været uden Indflydelse paa, hvad der er foregaaet, idet de ældre politiske Partier i dette høje Ting vi finder det tilstedeligt at udelukke Repræsentanterne for Dansk Samling og Danmarks Retsforbund fra enhver Oplysning om, hvad der foregaaer i det udenrigspolitiske Nævn, og paa den Maade delvis politisk umyndiggør ca. 100 000 danske Vælgere.

Naar man skal se paa, hvordan Forholdet ligger i Dag, er det ganske rigtigt, som den højtærede Forsvarsminister og forskellige højtærede Ordførere har udtalt, at Forudsætningerne for det Tilsagn, som i sin Tid blev givet, er bristet, de eksisterer ikke i Dag. Det gælder paa en lang Række Punkter. Det vigtigste Punkt er Flygtningebevogtningen, den Bevogtning, som Danmark udfører af de tyske Flygtninge, som befinder sig i Danmark. Dette er i Virkeligheden en Tjeneste, som Danmark udfører for de Allierede. Dernæst kommer Grænsebevogtningen imod Flygtningepresset i Sydslesvig, og dette er i hvert Fald en Opgave, som Danmark maa løse som Følge af, at de Allierede har tilladt en Ophobning af Flygtninge i Sydslesvig — det er altsaa ikke noget, som Danmark i og for sig har noget primært Ansvar for.

Endvidere kommer som det tredje Punkt de Opgaver af særlig Art, som Danmark har faaet paa Bornholm som Følge af de Aftaler, der blev truffet, da Rusland trak sig tilbage fra det besatte Bornholm. Som det fjerde Punkt kommer, at der fra

dansk Side har meldt sig i Tusindvis af frivillige til den britiske Hær, og at der i den britiske og amerikanske Zone i Tyskland befinder sig en lang Række civile, som af den højtærede Forsvarsminister skønnedes at andrage ca. 5 000 Mennesker, hvilket er et meget stort Kontingent, set i Forhold til det, der er Tale om her ved Tysklandsdivisionen. Det femte Punkt er Danmarks Økonomi, og der forholder det sig saaledes, at Ernæringen og Bevogtningen af Flygtningene og Oprettelsen af Flygtningsskoler paa lægger os økonomiske Byrder, som i Virkeligheden er ganske utilstedelige.

Dernæst yder vi gennem vor Handelspolitik og de Handelsaftaler, som særlig har været truffet med England, meget betydelige Ofre. Jeg indrømmer, at det er ikke Englands Skyld, men at til Dels den højtærede Regering har Hovedansvaret for dette. Men det forandrer ikke det Faktum, at vi derigennem yder store økonomiske Ofre.

Endelig er der Spørgsmaalet om Købet af Krigsmateriel, som til Dels er blevet aktuelt, fordi de Allierede ødelagde, hvad der fandtes af tysk Materiel i Danmark — Krigsmateriel, som Danmark paa en Maade havde haft en naturlig moralsk Ret til, hvis man tager Hensyn til den Udplyndring, som Danmark havde været udsat for fra tysk Side, og at det var Krigsmateriel, som befandt sig paa dansk Territorium. Naar saa dertil kommer, at den engelske Regering under Forhandlingerne har krævet en aarlig Leje, svarende til $\frac{1}{5}$ af Værdien af det Krigsmateriel, som Englænderne skal stille til Raadighed, maa man sige, at det er en meget betydelig Leje, som havde været overflødig, hvis ikke Ødelæggelsen af det tyske Krigsmateriel havde fundet Sted, uden at det er muligt at se videre dybe, fornuftige Grunde til, at dette Krigsmateriel blev ødelagt.

Under de Forhandlingerne, der har fundet Sted, har Danmarks Synspunkt været det, at vi skulde stille Divisionen, men at England skulde yde Omkostningerne i Tyskland. Her mener vi fra vor Side, at det vilde have været rigtigt, om Danmark havde staaet fast. Vi har nu ingen Indflydelse paa, hvilken Udrustning der skal gives, men vi maa betale, og dette er ikke nogen værdig Stilling for Danmark. Vi maa ikke glemme, at dette at sende en Division til Tyskland var den danske Regerings Tilbud, og at det paa en Maade tilkommer Dan-